

изгнанникъ, вървеше навсѣде отразено
туй слово мѣстѣ — и той — нещастникъ — от преследванъ —
презрѣвъ и прокълнати! Но него не познавахъ —
обичахъ пламенно млада, цвѣтъ, мѣ
горитъ, нѣсебѣ на влюбения слави —
Жанъ д'Арагонъ съмъ азъ, отрутъ на дона Солъ —
и много съмъ пегитъ.

Дона Солъ

и азъ пестима съмъ!

Дернаки

Защо ми азъ отбѣгъ оставенихъ дружи?
Въ нѣпущнатихъ дѣвъ азъ вѣнчахъ се отиго,
на нѣтната брама вѣнчахъ ме ангелъ,
азъ вѣнчохъ, озаренъ отъ радостъ и любовъ.

Дона Солъ, разгледѣла златото
мърно.

На черво кадифе, какъ овертирата
отъ злато въ краси и трѣпка въ дивенъ бѣтоскъ!

(Дернаки иска да я привѣтѣ кланъ
абѣ си.)

Почакай само мигъ! — Отъ радостъ, вървѣхъ, плача!
Ела и туй пощѣта!

(Отива до прерабата.)

Какъ стирнало е всичко!

и музика, и пощѣ! и свѣтъ, и ние!
Привѣтѣва ми ти. Кажи, наѣ насъ любовно
не мислихъ ли, че бѣи природата замръзна,
вѣнчъ полустѣнъ отбѣгъ, когато всичко стѣ.
Ни облакъ въ нѣдрото небе. Почива всичко.
Ела и вѣтхвай съ менъ! Вѣнчъ, напоенъ е съ рози.
тукъ въздухъ — и вѣнчъ — ни шумъ, ни ежъ, ни огънь —
замлъкна вѣтѣи зѣнъ. А тамъ на крѣпозора
възлизаше луна, и въ онъ часъ, когато
говорѣше ми ти, трептѣше нешии бѣтоскъ
и дружно съ твоѣ гласъ се вливаше въ студѣто —
спокойна бѣе тогазъ, и весела, мой милъ,
и въ тоѣ мигъ блаженъ прѣнахъ да умира!